

אם יש צדק - יופע מייד!

קללה ברפיה

בדואיות מגורשות

וההתחסדות רוננת ברמקודים, נזי כורניא אותם, את - חלוציה האמת, בני הקיבוצים כנגב, אנשי המצפון. העשנות.

מן דברי הצביעות המתחסדת, שנשי פכו מפי פוליטיקאים בכנסת, נשמעו גם פסוקים בנוסח: "אני יודע עד כמה זה נורא לעקור הקלאים מאדמתם. מן השדות שבהם הם השקיעו את מיטב עמלם, מן הבתים שבהם גולדו ילדיהם. מן היישובים שבהם בנו את חייהם..." האמנם? קשה? האמנם נורא הוא לעקור אדם מן היר אדמתו, שבה היכה שורשים לפני שנתיים, שלוש, חמש, עשר שנים? האמנם נורא הוא לפנות ישוב, שבו נולדו ילדים מתוקים, בלונדים, תכולי-עיניים?

יה לי חלום, אחרי ישיבת-הלילה את הארוכה של הכנסת. ואולי היה זה סינט.

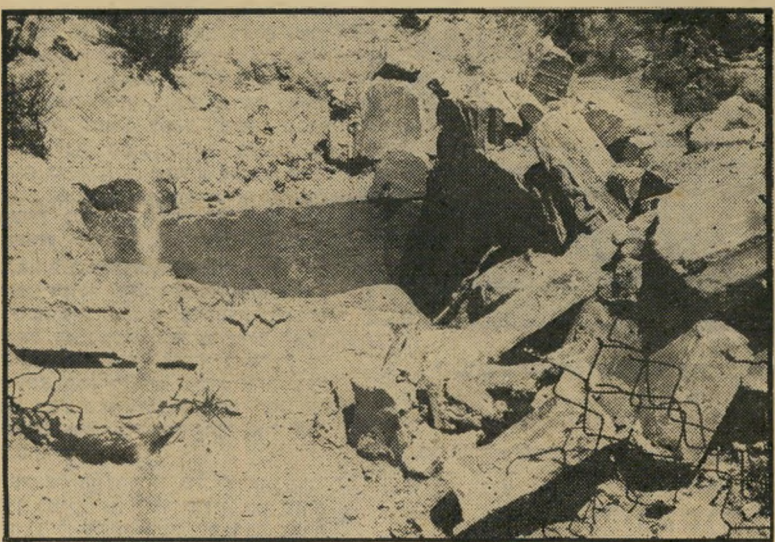
בחלומי ראיתי את יישובי פיתחת-רפיה. את הגברים, והנשים, התלדים. את היר שדות, הבארות, הכלבים. והנה, לפתע, ברוח סערה, ירד עליהם אריק שרון, ועימו חיל רב מאד. כעדת זאבים על עדר כבשים, שטשו על היישובים. להשמיד. לחסל. לגרש. את הבארות סתמו באבנים ובעפר. את העצים עקרו ואת השדות שרפו. את הבתים פוצצו וניפצו. עד כי לא נשארה אבן על אבן. את הנשים הבוכיות ואת הילדים המבוהלים, ובעלי העיניים הקרועות לרוחה בי אימה, הם העמיסו על משאיות שהובילום מן המקום, למקום לא ידוע. את הגברים היכו ואסרו. בכלבים ירו. וכאשר ירדה השמש על פיתחת-רפיה, לא שרדו בה אלא חורבות, גושי ביטון פזורים, בארות סתומים, שדות עשנים, וגוויות של כלבים ותרנגולות פזורות בשטח. אריק שרון היה ושם.

הפגנה נגד גירוש הבדואים בפיתחה (1972)

כ ל זה כבר קרה פעם. שם שם. באותו שטח עצמו. זה היה לפני כמה שנים, כאשר אריק שרון, ועימו חיל רב מאד, גירשו את הבדואים, ששכנו במי קומות אלה מדורידורות. את הבארות סתמו. את העצים עקרו. את הבתים הרסו. את הנשים הילדים העמיסו על משאיות. ואת הגברים אסרו. ולא נותרו אלא חורבות וגוויות של כלבים. כדי לפנות את השטח למען "מתנחלים" ישראליים. למען הרבר שמשעה שמיר קרא לו, השבועי, "האמונה בצידקת ה" ציונות".

רתית, אשר תלמידיו של כהל בורוכוב הפכת. היא יצרה מעמדות של אדונים ועבדים בהתיישבות "העובדת". היא העבירה צמיתים מסוג חדש - את אותם הבדואים, ושגורשו עליה מאדמת אבות-אבותיהם, למען תפארת הציונות והביטחון הלאומי. היא לקחה אותם ואת נשותיהם, ואת ילדיהם, והעבירה אתם בתנאי-ניצול מחר פירים. וכאילו לא די בכך, היא הביאה ממחנות הפליטים ושל עזת את הילדים הקטנים, בני שמונה ועשר, והעבירה גם אותם בשכר-רעב, שמונה ועשר שעות ביום. היא המיטה חרפה על הציונות. היא הכפישה את צידקתה. היא גרמה לכך שחבים וטובים, לא רק

חורבות של בית ערבי הרוס בפיתחה

בעולם אלא גם בארץ. החלו מפששים מחדש במעשי הציונות בדורות האחרונים, בבקשם לברר שמא כל הציונות היתה כזאת. שמא היו גם בעבר נישול וניצול רי חמס? שמא היו כל הסיפורים שלמדנו (המשך בעמוד 36)

לידתה בנישול ברוטאלי, בגירוש אכזרי, בשוד ובחמס. חייה בניצול מבחיל, בתאוות-בצע ובי עורשק סוציאלי. היא הכניסה את ניצול האדם בידי ה" אדם כעיקרון-יסוד בחיי ההתיישבות. היא הפכה מחדש את הפיראמיה החבי

אם כן, איך זה קרה שאף חברי כנסת אחד לא הזכיר, בדיון הארוך הזה של יום ולינה, שאנשים נעקרו מן האדמה הזאת, אנשים שהיכו בה שורשים - לא לפני חמש שנים, ולא לפני חמרי שים שנה, אלא לפני חמש מאות וחמשת אלפים? האם הילדים ושגורשו היו פחות מתר קים, מפני שהיו שחומים ושחורי-עיניים, כאבותינו בימי התנ"ך?

ני מרשה לעצמי להעלות בדברים אלה עתה, כי הייתי בין קומץ המפי גינים - כמה מאות, בסך הכל, מכל קצות הארץ - שמתקבצו לפני שנים ליד הגדר של פיתחת-רפיה. כדי להביע את הסאב שבליבם, זאת המועקה שבנפשם, מול פני הסינוי האכזרי של הבדואים מפיתחת-רפיה. הם נענו לקריאתם של חלוצים אמיתיים - מתיישבים צעירים מכרם-שלום, מני רים, ממגן ומקיבוצים אחרים בסביבה, בתחומי "הקו הירוק". אלה ראו, נזעקו והזעיקו את קו" מץ האנשים בישראל, שהיו מדי כנים או להפגין נגד העוול, ולהפי תכן במטר של בוז ושינאה שניתך על ראשם. או, כאשר ההתנחלות בפיתחת-רפיה היתה תפארת הציונות, מיצוות מקדישת של הביטחון הלאומי, עניניו של חיים ומוות למדינה. כיום, כאשר הצביעות חוגגת

אלו היה אחד מאתם ילדים בדוי אים, שאנשיו של אריק העל-ידחפור בעטו אותם אל המשאיות, יודע את שירי במאליק, יכול היה לזעוק: "אם יש צדק, יופע מייד!" הוא לא תופיע מייד, אבל הוא מופיע. הצחק מופיע בדרכים עקלקלות ומפור תלות, ששום כן-אנחש לא יכול היה לחי זותם מראש. אם כן, מי זה ירכין ראש וית' אבד?

ימים אלה חוגגת הצביעות והיא מולידה ביטויים שבואפנה. "עם כל הסאב שבלב, והוא כאב גדול ומר, על סינוי היישובים..." "מתוך מועקה עמוקה..." "בנפש חרדה ובלב דואב..." גם היונים שבקרב הפוליטיקאים ראו צורך לשבץ פנינים מסוג זה כנאומיהם בכנסת, כדברים על ה" צורך בפינוי היישובים בסיני, כדי להראות את רוחב ליבם ולהפגין את גדלות נפשם. יורשה לי להעיר, על כן, להצהיר: אין לי כאב בלב. אין בי מועקה עמוקה. נפשי אינה חרדה ולבי אינו דואב. כי דנגד עיני עומדות פניו של אותו יקר בדואי, ובאוזני מצלצל